

Kőrízs Imre

ÖRÖKPANORÁMA

SZILÁGYI JÁNOS GYÖRGY HALÁLÁRA

Ebben a karácsony utáni, otromba télmaradékban
nem születést várunk - milyen időszerűtlen, kopár advent ez -,
hanem haldoklót engedünk el. Elengedjük - mintha legalábbis
tőlünk függene a halál, amely a kórházi ágyon
nem a lassan kihunyó élet végső lobbanása,
hanem fokozatos halványulás, mint a karácsonyi ledes léggömböké,
amelyek fénye, ez a napokig fogyó, fölöslegessé vált fény
úgy pislákol, éjszakákon át, mint világító patron
egy semmibe dobott, zsinór és horog nélküli bot spiccén.

Elengedjük. Mintha elengedhetnénk,
hiszen haldoklót kórházban csak rokon láthat,
vagy - a szomszéd ágyon - vadidegen a vadidegent,
szerkezetig lefogyva, az erek és inak hálójába gabalyodva,
a köldökzsinór pányvaja és a méhlepény ingyencégei nélküli
sovány, öreg újszülöttként.

Az élet már csak kedélyes, nagydarab ápolók kézfogása
és néhány illetlen látogatás: a szeretet díszkivilágítása
a kopár hidakon, sirályvijjogásban,
miközben vasgyárként dübörögve araszol egy ukrán uszály,
és az áradó víz gyengéden emelget egy átázott, mázsás fatörzset.

Elengedni - aki napok óta áll sorban a halál kis ablakánál, elviselve
hogy balesetek és fegyverek türelmetlen áldozatai, izgága öngyilkosok
és halva született csecsemők tolakodjanak be elé,
miközben én folyamatosan ezt az intenzív áramlást érzem,
amely leginkább a szorgalom boldogságára emlékeztet,
de nincs célja, se iránya, csak nyugtalanít,
mint darukezelőt a fülkéjében már készen lévő
teljes örökpanoráma, ami alá már csak a házat kell megépíteni.

Mert csak rá tudok gondolni, és arra, hogy elmondjam, mit gondolok,
de nem szólal meg semmi ebben a későn jött télben,
csak egy nem létező képzelet játszik valamit - indulót-e, takarodót-e -
a padok támlájára tapadt hópamacsok és madárszar inverz kottájából.